

ภาษาพูด และ ภาษาเขียน

ผศ.สวพร จันทรสกุล

อาจารย์หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ ความคิดจากบุคคลหนึ่ง
ไปยังอีกบุคคลหนึ่งโดยมีระเบียบของเสียงและคำเป็นตัวกำหนด
ภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารมี ๒ ลักษณะ คือ

วจนภาษา และ อวจนภาษา

๑. **วจนภาษา** คือ ภาษาที่ใช้คำพูดในการติดต่อสื่อความเข้าใจกัน ใช้**ตัวหนังสือ**หรือ**ตัวอักษร**แทนคำพูด และมีระเบียบการใช้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ทางภาษา

๒. **อวจนภาษา** คือ ภาษาที่นอกเหนือจากคำพูดและตัวหนังสือ ได้แก่ **ภาษาท่าทาง** เช่น การพยักหน้า การยิ้ม การโค้งคำนับ การใช้มือ แขน ประกอบท่าทาง รวมไปถึง**สัญลักษณ์**ต่าง ๆ ที่ใช้สื่อความเข้าใจ เช่น ไฟจราจร **สัญญาณธง ภาษามือ เป็นต้น**

การใช้ภาษาในการสื่อสาร

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารของบุคคลในสังคม นอกจากจะสื่อความรู้ ความคิด ความรู้สึก และทัศนคติแล้ว ยังเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคลด้วย ดังนั้นในการสื่อสารจึงจำเป็นต้องเลือกใช้ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน ให้เหมาะสมกับโอกาส กาลเทศะ และระดับของบุคคล เพื่อจะทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ระดับของภาษา

การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคลนั้น เกี่ยวกับระดับของภาษา
ซึ่งระดับของภาษาแบ่งออกได้เป็น ๓ ระดับ คือ

๑.

ระดับทางการ

๒.

ระดับกึ่งทางการ

๓.

ระดับไม่เป็นทางการ

๑.

ระดับทางการ

ภาษาระดับทางการ คือ ภาษาที่ใช้ในพิธีการหรืองานที่เป็นทางการ ขอมรับกันว่า เป็นภาษาที่ถูกต้องดีงาม เช่น การกล่าวถวายพระพร กล่าวรายงาน การบวงสรวงสดุดี บรรพบุรุษ การกล่าวต้อนรับบุคคลสำคัญ ประกาศแต่งตั้งตำแหน่งหรือยศแก่บุคคล สำคัญ หรือใช้กล่าวในที่ประชุมที่เป็นทางการ เช่น การอภิปราย บรรยายในที่ประชุม จดหมายธุรกิจ การกล่าวสุนทรพจน์ การกล่าวอวยพร ประกาศ หนังสือประเภทวิชาการ หนังสืออ้างอิง รายงานทางราชการ หนังสือราชการ แถลงการณ์ เป็นต้น

๑.

ระดับทางการ

เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจประกาศจะใช้มาตรการเด็ดขาดในการปราบปรามยาเสพติด

การดื่มสุรามีโทษต่อร่างกาย

การเสพของมึนเมาจะเป็นอันตรายต่อร่างกาย

๒.

ระดับกึ่งทางการ ✨

ภาษาระดับกึ่งทางการ คือ ภาษาที่ใช้สนทนาระหว่างบุคคลทั่วไปที่รู้จักกัน แต่ไม่คุ้นเคยหรือสนิทสนมกันมากนัก อาจมีฐานะ ตำแหน่ง หรืออายุต่างกัน ที่ต้องรักษามารยาทในการสนทนา เช่น การประชุมกลุ่มย่อย การอภิปราย การบรรยาย ในห้องเรียน การแนะนำบุคคล การปราศรัย ปาฐกถา ประกาศ โฆษณาขององค์กร บริษัท ร้านอาหาร สมาคม การเขียนข่าวหรือบทความต่าง ๆ

๒.

ระดับกึ่งทางการ

เช่น ตำรวจจับมาตกรวางระเบิดรถยนต์เพื่อฆ่าแฟนสาว

หลังเลิกงานคนงานกลุ่มนี้จะนั่งดื่มเหล้าเป็นประจำ

๓. ระดับไม่เป็นทางการ ✨

ภาษาระดับไม่เป็นทางการ หรือภาษาปาก คือ ภาษาพูดที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน ระหว่างผู้ที่คุ้นเคยหรือใกล้ชิดเป็นการส่วนตัว ไม่ต้องระมัดระวังความสุภาพหรือความเป็นแบบแผนมากนัก ภาษาปากจะใช้ในการพูดมากกว่าเขียน นอกจากนี้ยังใช้ในการเขียนนวนิยาย เรื่องสั้น ละคร นิทาน ภาษาโฆษณา ภาษานั่งสี่อพิมพ์ บันทึกคดี จดหมายส่วนตัว บันทึกส่วนตัว เป็นต้น

๓. ระดับไม่เป็นทางการ ✨

เช่น ในยุคที่ข้าวของแพง คนส่วนใหญ่ชกหน้าไม่ถึงหลัง ต้องปากกัดตีนถีบ
หาเงินเลี้ยงครอบครัว จับกังพวกนี้จะจับกลุ่มนั่งกินเหล้ากันทุกวัน

ตัวอย่างการใช้ภาษาระดับต่าง ๆ

ภาษาทางการ

- บิดา / มารดา
- ดීමສຸຣາ
- ศีรษะ
- พุดเท็จ
- ถึงแก่กรรม

ภาษากึ่งทางการ

- คุณพ่อ / คุณแม่
- ดීමເລົ່າ
- หัว
- พุดปด
- ตาย/เสียชีวิต/สิ้นใจ

ภาษาไม่เป็นทางการ

- พ่อ / แม่
- กินเหล้า
- หัว / กระจับปจ
- โทงก
- ตาย

ตัวอย่างการใช้ภาษาระดับต่าง ๆ

ภาษาทางการ

- เรือนจำ
- เชิญ / เรียนเชิญ
- รับประทาน
- สถานีตำรวจ
- อุจจาระ

ภาษากึ่งทางการ

- ตาราง
- เชิญ
- กิน / ทาน
- โรงพัก
- อุจจาระ

ภาษาไม่เป็นทางการ

- คูก / ชังเต
- เรียก / ชวน
- กิน / นมำ
- โรงพัก
- ชี้

ตัวอย่างการใช้ภาษาระดับต่าง ๆ

ภาษาทางการ

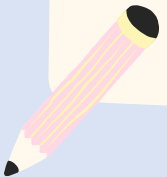
- ปัสสาวะ
- สุนัข
- สมาชิกสภา
ผู้แทนราษฎร
- แพทย์/นายแพทย์

ภาษากึ่งทางการ

- ปัสสาวะ
- สุนัข
- ผู้แทนราษฎร /
สมาชิกสภาผู้แทน
- คุณหมอ

ภาษาไม่เป็นทางการ

- เยี่ยว
- นหมา
- ส.ส.
- หมอ

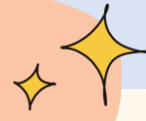

ความแตกต่างของ
ภาษาพูด และ ภาษาเขียน

ภาษาพูด

การพูดเป็นการสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการ ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก จินตนาการ และความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้และตอบสนอง ดังนั้น การพูดจึงมีความสำคัญมาก เพราะคำพูดเป็นสื่อทำให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล

ภาษาพูด หมายถึง ภาษาที่ใช้พูดในชีวิตประจำวันผู้พูดไม่เคร่งครัดในระเบียบของภาษา มุ่งเน้นให้สามารถสื่อสารเข้าใจได้ตรงกันและบรรลุผลตามที่ต้องการเท่านั้น โดยมีลักษณะที่ควรสังเกต ดังนี้

๑. ภาษาพูด

๑.๑ ลักษณะของภาษาพูด

- ๑. ระดับภาษาที่ใช้ส่วนมากเป็นภาษาระดับกึ่งทางการ ไม่เป็นทางการ หรือ ภาษาปาก มักใช้ภาษาระดับกันเองสำหรับคนสนิท คู่กันเคย เช่น ใช้สรรพนามว่า ฉัน เรา เธอ เป็นต้น และสามารถใช้กับคนที่ไม่คุ้นเคย แตกต่างกันด้วย คุณวุฒิต่าง ๆ เพื่อแสดงความรู้สึก เช่น ใช้สรรพนามว่า ผม กระผม ดิฉัน คุณ ท่าน

๑. ภาษาพูด

๑.๑ ลักษณะของภาษาพูด

- ๒. ประโยคที่ใช้ส่วนมากเป็นประโยคความเดียวและประโยคความรวม ส่วนประโยคความซ้อนมีไม่มากนัก
- ๓. มักมีการตัดคำ ย่อคำ รวบคำ เพื่อความรวดเร็ว เช่น
  - * **ใหญ่เปื่อยไม่ออกสอง** หมายถึง กว้างเตี้ยเส้นใหญ่ เนื้อเปื่อย ไม้ใส่ ถ้างอก สองสาม
  - * **พอ. สบายดีหรือ** หมายถึง ท่านผู้อ่านวยการสบายดีหรือ

๑. ภาษาพูด

๑.๑ ลักษณะของภาษาพูด

- ๕. มีคำลงท้ายเรียกขานหรือคำขานรับ เพื่อแสดงความสุภาพหรือยกย่อง เช่น แม่จ๋า คุณหนูๆ คุณคงเข้าใจนะคะ เป็นต้น
- ๕. มีการใช้ภาษาท้องถิ่นปะปน เช่น ปลาแดก บักหุ้ง ตำมั่ว บักหนาน บักเสี้ยว เป็นต้น
- ๖. มีการพูดโดยใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหาร สุภาพสิต คำพังเพย คำซ้ำ คำซ้อน คำคล้องจองประกอบการพูด หรือใช้คำพูดที่มีความหมายโดยนัยต้องตีความ เช่น จับปลาสองมือ ข้อมแมวขาย วัณนายล้อมคอก เป็นต้น

๑. ภาษาพูด

๑.๑ ลักษณะของภาษาพูด

๗. มีการใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น การละประธาน กริยา กรรม หรือคำบุพบทไว้ในฐานที่เข้าใจ ซึ่งสามารถสื่อสารกันได้เพราะเป็นการพูดเฉพาะตัวบุคคล ผู้พูดอยู่ในสถานการณ์นั้นอยู่แล้ว หากถ่ายทอดเป็นภาษาเขียนต้องดูข้อความที่แวดล้อม (บริบท) จึงจะเข้าใจ เช่น

กรกนก : "(นี่) ชื่ออะไรมาบ้างคะ พี่ชื่อ (ของ) ได้ครบหรือยัง

* ละสรรพนามและกรรม

วนิดา : "(นี่) ก็ไม่ได้ชื่ออะไรมากรอก (นี่ชื่อของ) ได้ครบแล้วละ"

* ละสรรพนามและประโยค

๑. ภาษาพูด

๑.๒ ระดับภาษาที่ใช้ในการพูดสื่อสาร

การพูดในชีวิตประจำวันมีลักษณะการใช้ภาษาแต่ละระดับแตกต่างกัน ดังนี้

๑. **ภาษาพิธีการ** มีลักษณะเป็นแบบแผน ใช้ถ้อยคำประณีตบรรจง มุ่งให้ผู้รับสารฟังด้วยความสำรวม มักพบในการพูดสุดดี คำกล่าวบวงสรวง คำกล่าวในพิธีต่าง ๆ

๒. **ภาษาทางการ** มีลักษณะเป็นแบบแผน แต่ใช้ถ้อยคำกะทัดรัดกว่าระดับพิธีการ ถ้อยคำมีความสละสลวย แต่ชัดเจน เกร็งครัดไวยากรณ์ ใช้สื่อสารอย่างเป็นทางการไปสู่สาธารณชน มักพบในการแสดงปาฐกถา

๑. ภาษาพูด

๑.๒ ระดับภาษาที่ใช้ในการพูดสื่อสาร

๓. **ภาษาถิ่นทางการ** มีลักษณะการใช้ถ้อยคำคล้ายคลึงกับภาษาทางการ แต่ลดระดับความเป็นทางการ ลดความเคร่งครัดในไวยากรณ์ ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน มีส่วนร่วมในการสื่อสาร มักพบในการอภิปราย การประชุม การบรรยายในชั้นเรียน

๔. **ภาษาสนทนา** มีการใช้ถ้อยคำที่เป็นกันเองมากขึ้น ระยะเวลาห่างระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารมีน้อยลง เป็นภาษาที่ใช้เพื่อการสนทนาอย่างมีมิตรไมตรีที่ดีต่อกัน ใช้ในการพูดคุย สนทนากับบุคคลทั่วไปที่รู้จักกันในวงสนทนา หรือคุ้นเคยกันในระดับหนึ่ง

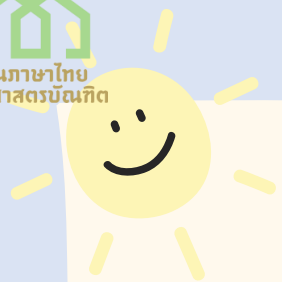

๑. ภาษาพูด

๑.๒ ระดับภาษาที่ใช้ในการพูดสื่อสาร

- ๕. **ภาษากันเอง** มีการใช้ถ้อยคำที่เป็นกันเองมากขึ้น ไม่ให้ความสำคัญกับความถูกต้องทางไวยากรณ์ ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีความสนิทสนมกัน ใช้ถ้อยคำที่เข้าใจกัน เป็นการส่วนตัว เป็นคำเฉพาะกลุ่ม

๒. ภาษาเขียน

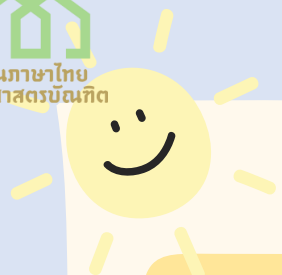

ภาษาเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิด ความคิด ความเข้าใจของมนุษย์โดยใช้**อักษร**หรือใช้**สัญลักษณ์**อื่น ๆ แทนคำพูด เช่น แผนภาพ แผนภูมิ แผนที่ เพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้เข้าใจ และตอบสนองตามที่ผู้เขียนต้องการ

การเขียนเป็นการสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษร และเป็นหลักฐานที่ใช้อ้างอิงได้ ผู้เขียนสามารถตรวจทาน ทบทวน แก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสมได้ ซึ่งแตกต่างจากภาษาพูด เพราะการพูดเป็นการสื่อสารเฉพาะหน้าที่มีโอกาสแก้ไขคำพูดของตนน้อยมาก ภาษาพูดจึงอาจผิดพลาดไม่เหมาะสมได้เท่ากับภาษาเขียน

๒. ภาษาเขียน

๒.๑ ความสำคัญของภาษาเขียน

ในสมัยโบราณการเขียนมีความสำคัญในฐานะที่เป็นหลักฐานในการบันทึกความรู้ ความคิด ความเชื่อ สภาพสังคมในสมัยนั้นถ่ายทอดให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้และเข้าใจวิถีชีวิต ของบรรพชน เป็นการเขียนเพื่อระบายอารมณ์ ความรู้สึก หรือเพื่อแสดงภูมิปัญญาของ ผู้เขียน แต่ปัจจุบันการเขียน มีความสำคัญมากขึ้น นอกจากเป็นการสื่อสารความรู้ความ เข้าใจจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่งแล้วการเขียนยังทำให้เกิดอาชีพ เช่น อาชีพนักเขียน สารคดี นักประพันธ์ นักหนังสือพิมพ์ นักโฆษณา เป็นต้น

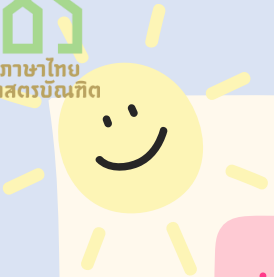
๒. ภาษาเขียน

๒.๑ ความสำคัญของภาษาเขียน

การเขียนบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ทราบสภาพวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ ความต้องการของคนในสังคม การเขียนกฎหมาย เป็นกฎระเบียบแนวทางที่ผู้คนจะต้องปฏิบัติเพื่อให้สังคมสงบสุข การเขียนข่าว เป็นการแจ้งข่าวคราว เหตุการณ์บ้านเมืองให้คนในสังคมทราบ ดังนั้น ภาษาเขียนจึงเป็นเครื่องมือแสดงความคิด ความรู้ อารมณ์ ความรู้สึก และแสดงภูมิปัญญาของมนุษย์

๒. ภาษาเขียน

๒.๒ ลักษณะของภาษาเขียน

การเขียนเป็นการบันทึกความรู้ ความคิด ความเข้าใจต่าง ๆ เป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งแตกต่างจากภาษาพูด ผู้เขียนสามารถขจัดเกลาภาษาให้สละสลวย ทำให้ภาษาเขียนมีลักษณะสุภาพ ถูกต้องตามระดับภาษา ตรงความหมาย และสะกดถูกต้อง ภาษาเขียนโดยทั่วไปมี ๒ ลักษณะ คือ

๒. ภาษาเขียน

๒.๒ ลักษณะของภาษาเขียน

๑. เขียนตามภาษาพูดที่พูดในชีวิตประจำวัน เหมาะสมกับลักษณะวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของบุคคล เช่น การเขียนบันทึกส่วนตัว บันทึกความรู้จากการอ่าน การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย นิทานอัตชีวประวัติ เป็นต้น

๒. เขียนโดยใช้ภาษาที่กลั่นกรองถ้อยคำอย่างละเอียดละไม มีความประณีตในการใช้ภาษา ใช้ภาษาที่ถูกต้องตามพจนานุกรม ตามรูปแบบ ตามระเบียบ และตามขนบธรรมเนียมของภาษา เช่น การเขียนเรียงความ ข่อกความ บทความ สารคดี รายงาน โคร่งงาน และร้อยกรอง เป็นต้น

๒. ภาษาเขียน

๒.๓ การใช้ภาษาเขียน

การสื่อสารด้วยภาษาเขียนนั้น ผู้ส่งสารต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องหลักภาษาและสามารถใช้ภาษาเขียนถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้ ความคิด จินตนาการ และประสบการณ์เป็นตัวอักษรสื่อสารให้ผู้รับสารเข้าใจได้ อย่างไรก็ตาม การใช้ภาษาเขียนขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของผู้ส่งสารและรูปแบบการเขียน ซึ่งสามารถแบ่งได้ ๒ ลักษณะ ดังนี้

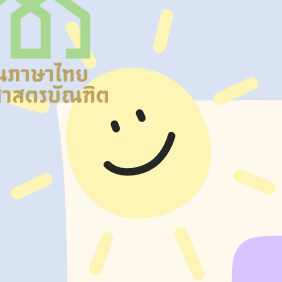
๒. ภาษาเขียน

๒.๓ การใช้ภาษาเขียน

๑. การเขียนอย่างไม่เป็นทางการ เป็นการเขียนถ่ายทอดเหตุการณ์ อารมณ์ ความรู้สึกของผู้เขียน เช่น การเขียนบันทึกประจำวัน การเขียนจดหมาย การเขียนเล่าเรื่อง การแต่งเพลง การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย เป็นต้น ให้ผู้อื่นได้รับรู้ หรือเก็บไว้อ่านเอง ภาษาเขียนอย่างไม่เป็นทางการ เป็นการถ่ายทอดอารมณ์ของผู้สื่อสารเหมือนเสียงพูด ของมนุษย์ที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน

๒. ภาษาเขียน

๒.๓ การใช้ภาษาเขียน

๒. การเขียนอย่างเป็นทางการ เป็นการเขียนอย่างมีแบบแผน มีหลักในการเขียน เช่น การเขียนเรียงความ ข้อความ การแต่งคำประพันธ์ การเขียนรายงานการศึกษาค้นคว้า การเขียนรายงาน โครงงาน รายงานการวิจัย การเขียนบันทึกข้อความ จดหมายราชการ เป็นต้น

การใช้ภาษาเขียนต้องมีการขัดเกลาภาษาให้ละเอียดละไม ไพเราะสละสลวย เหมาะสมกับระดับภาษา สถานภาพบุคคล โอกาส และสถานการณ์ ถูกต้องตามข้อบังคับองค์ประกอบ และรูปแบบที่กำหนด

๓. เปรียบเทียบภาษาพูดและภาษาเขียน

ภาษาพูด

- ๑. มุ่งสื่อสารอย่างรวดเร็วทำให้ใช้คำ
ในประโยคไม่สมบูรณ์ ก่ากวม อาจทำให้
ผู้รับสารเข้าใจผิด เช่น ขอนมหน่อย
อาจหมายถึง ขอตันนม หรือ ขอนม
(แถม) ก็ได้

ภาษาเขียน

- ๑. มุ่งสื่อสารให้เข้าใจ รู้จักคิดและตีความ
ผู้เขียนมีเวลาในการกลั่นกรองถ้อยคำและ
ผู้อ่านมีเวลาในการพิจารณาสาร

๓. เปรียบเทียบภาษาพูดและภาษาเขียน

ภาษาพูด

- ๒. ใช้ภาษาไม่ประณีต มักใช้ภาษาระดับกันเอง และภาษาปากหรือกึ่งทางการ
- ๓. มักพูดคำไทยปนกับภาษาต่างประเทศ และเลียนเสียงภาษาต่างประเทศ ทำให้เสียงในภาษาเปลี่ยนไป

ภาษาเขียน

- ๒. มีการใช้ภาษาประณีตกว่าภาษาพูด เพราะผู้เขียนมีเวลาในการขัดเกลาภาษาให้สละสลวยตรงกับระดับภาษา
- ๓. มีการใช้ภาษาต่างประเทศในงานเขียนที่เป็นวิชาการ หากเขียนเล่าเรื่องจะอธิบายความหมายของคำภาษาต่างประเทศด้วย

๓. เปรียบเทียบภาษาพูดและภาษาเขียน

ภาษาพูด

- ๕. การพูดไม่สามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงนอกจากบันทึกเสียงหรือบันทึกภาพไว้เท่านั้น

- ๕. การพูดเป็นการสื่อสารเฉพาะหน้า ผู้พูดมีเวลาคิดตอบคำถามน้อย อาจพูดผิดพลาดได้ และไม่สามารถเรียกคำพูดกลับมาแก้ไขได้

ภาษาเขียน

- ๕. การเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรสามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้

- ๕. การเขียนผู้เขียนมีเวลาคิดหาคำตอบหาข้อมูลหลักฐานอ้างอิงทำให้การเขียนมีความน่าเชื่อถือ

๓. เปรียบเทียบภาษาพูดและภาษาเขียน

ภาษาพูด

- ๖. การพูดเป็นการสื่อสารประจำวัน อาจมีคำพูดที่มีทั้งถูกใจและไม่ถูกใจผู้ฟัง จนเกิดการตอบโต้กันทั้งทางวาจาและทางกาย
- ๗. การพูดปัจจุบันมักออกเสียงผิดเพี้ยน ทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลงได้มาก หากพูดผิดก็ทำให้เขียนผิดด้วย

ภาษาเขียน

- ๖. การเขียนตอบโต้โดยไม่ได้ประจำวัน กันแม้ความคิดเห็นจะไม่ตรงกัน แต่ก็สามารถลดระดับความขัดแย้งได้
- ๗. การใช้ภาษาในงานเขียน ผู้เขียนมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษา มักสร้างคำใหม่ สำนวนใหม่ มีการตั้งสมญานาม ซึ่งเป็นแบบอย่างของการใช้ภาษาทั้งดีและไม่ดี

๘. ข้อสังเกตในการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน

๑. ภาษาพูดไม่ได้ตกแต่งเรียบเรียงขึ้นเป็นพิเศษซึ่งต่างจากภาษาเขียน เช่น

 ภาษาพูด : หล่อมนั้นขยับมากทางเขากันทีและส่งเสียงดังใส่เขา

 ภาษาเขียน : หล่อมนั้นมากทางเขากันทีและส่งเสียงดังใส่เขา

๒. ส่วนวนที่ใช้ในภาษาพูดบางส่วนวนอาจตัดทิ้งได้เมื่อเรียบเรียงเป็นภาษาเขียน เช่น

 ภาษาพูด : น้ามหยิบอะไรต่อมอะไรออกไปจากห้องนี้

 ภาษาเขียน : น้ามหยิบอะไรออกไปจากห้องนี้

๘. ข้อสังเกตในการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน

๓. คำหรือสำนวนในภาษาพูดมักลงท้ายด้วยคำว่า นะ น่ะ สิ ละ ซึ่งจะไม่ปรากฏในภาษาเขียน เช่น

- เดินเข้ามาหน่อยสิ
- ไปเป็นเพื่อนหน่อยนะ
- พรงนี้อย่าลืมละ

๕. ข้อสังเกตในการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน

๕. คำในภาษาพูดจะออกเสียงไม่ตรงกับรูปที่เขียน เช่น

📎 คำที่มีความหมายเป็นคำถาม เช่น อย่างไร ออกเสียงเป็น ยังไง ไง
เท่าไร ออกเสียงเป็น เท่าไหร่ ไหน ออกเสียงเป็น มั้ย มะ

📎 คำสรรพนามบางคำออกเสียงไม่ตรงกับรูป เช่น ผม ออกเสียงเป็น พัม
ฉัน ออกเสียงเป็น ชัน เขา ออกเสียงเป็น เค้า

📎 คำบางคำที่ออกเสียงไม่ตรงกับรูป เช่น อย่างนั้น ออกเสียงเป็น ยังงั้น
สัก ออกเสียงเป็น ซัก หนึ่ง ออกเสียงเป็น นึ่ง

คำเหล่านี้ในการเขียนต้องเขียนให้ถูกต้องตามหลักการเขียนซึ่งกำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

๕. ข้อสังเกตในการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน

๕. คำในภาษาพูดมักใช้สรรพนามตามหลังคำนามและใช้ร่วมกัน และทำหน้าที่อย่างเดียวกัน
ในประโยค เช่น

 คุณครูเขาชอบรับประทานขนมไทย

(เขา คือ คุณครู ใช้ร่วมกับ คุณครูทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค)

 น้องกำลังเดินทางไปรับคุณยายท่าน

(ท่าน คือ คุณยาย ใช้ร่วมกับ ยายทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค)

 ชื่อปลาทุมาฝากเจ้าเหมียวมัน

(มัน คือ เจ้าเหมียว ใช้ร่วมกับ เจ้าเหมียวทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค)

ตัวอย่างการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน

ภาษาพูด

อาจารย์คะ นนุรู้สึกไม่สบายและปวดหัวตัวร้อนเป็นไข้
สงสัยจะเป็นไข้หวัดใหญ่หนูขออนุญาตหยุดเรียน ๒ วัน นะคะ

ภาษาเขียน

กราบเรียนอาจารย์ที่เคารพ ดิฉันรู้สึกไม่สบาย มีอาการปวดศีรษะ
ตัวร้อน มีไข้ แพทย์แจ้งว่าเป็นไข้หวัดใหญ่ จึงขออนุญาตลาป่วย
เป็นเวลา ๒ วัน

ตัวอย่างการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน

ภาษาพูด

เพื่อนผมหยิบหนังสือมากองให้ดู แล้วพูดว่า "เอ็งลองดูซิ ถ้าเขียนแบบนี้ได้
เอามาให้กู แล้วเอาไปเล่มละสี่พัน" แค่อู้อือก็รู้ว่าน่าสนิททั้งนั้น เช่น รักสุดหัวใจ
คุณนายตัณหา วาสนาคนยาก มันคาบลูกคาบดอกไปทางปี ทั้งนั้น ผมทำไม่ได้

ภาษาเขียน

เพื่อนของผมหยิบหนังสือมากองให้ดู แล้วบอกว่า ถ้าผมเขียนตามแนวที่ตลาด
ต้องการ คือเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัณหา กามารมณ์ ค่อนไปทางลามก จะให้ราคา
เล่มละสี่พัน แต่ผมไม่สามารถทำเช่นนั้นได้

คำที่คล้ายกัน แต่ใช้ไม่เหมือนกัน

คำที่ 1	ความหมาย	ตัวอย่าง	คำที่ 2	ความหมาย	ตัวอย่าง
อนุญาต	ก. ยินยอม, ยอมให้, ตกลง	พ่ออนุญาตให้ฉันไปเที่ยวทะเล	อนุมัติ	ก. ให้อำนาจกระทำการตามระเบียบที่กำหนดไว้	โครงการของฉันได้รับการอนุมัติแล้ว
สื่ติบัตร	น. เอกสารแสดงการกำเนิด โดยนายทะเบียนเป็นผู้ออกให้	พ่อแม่เก็บสื่ติบัตรของลูกไว้อย่างดี	สื่ติบัตร	น. ใบแจ้งกำหนดการต่าง ๆ ในการประชุม การแสดง มหรสพ เป็นต้น	ฉันได้รับสื่ติบัตรการแสดงวิพิธทัศนา
ผิด	ก. ขอลื่อนเวลาออกไป	เขาชอบผิดวันประกันพรั้ง	ผลัด	ก. เปลี่ยนแทนที่	เขาเปลี่ยนเวรวันละ 3 ผลัด
เผยแผ่	ก. ทำให้ขยายออกไป, ขยายออกไป	พระสงฆ์เผยแผ่พระศาสนา	เผยแพร่	ก. โฆษณาให้แพร่หลาย	ระวิ้งการเผยแพร่ข้อมูลบนโลกออนไลน์
กลบ	ก. เอาสิ่งซึ่งเป็นผงโรยทับข้างบนเพื่อปิดบัง	เจ้าหน้าที่ฝังกลบขยะมูลฝอยในพื้นที่ห่างชุมชน	กบ	ว. เต็มมาก, เต็มแน่น	เลือดกบปาก
กีดกัน	ก. กันไม่ให้ทำได้ โดยสะดวก	ผู้ใหญ่กีดกันความรักของเรา	กีดขวาง	ก. ขวางกั้นไว้, ขวางเกะกะ	ต้นไม้ล้มกีดขวางทางจราจร
ผ่อนปรน	ก. แบ่งหนักให้เป็นเบา, เอาไปที่ละน้อย, ขยับขยายให้เบาบางลง	มาตรการผ่อนปรนสถานประกอบการ ในสถานการณ์การเกิดโรคระบาด	ผ่อนผัน	ก. ลดหย่อนตาม, ลดหย่อนให้	การผ่อนผันการเรียกพลเพื่อฝึกทบทวนวิชาทหารให้แก่นิสิตที่สำเร็จการศึกษาวิชาทหาร
คร่ำครึ	ว. เก่าเกินไป, ไม่ทันสมัย	เมื่อผู้หญิงจับมือกันทำลายค่านิยมคร่ำครึในซีรีส์ที่ไม่สะท้อนแต่นำสังคม	คร่ำคร่า	ว. เก่าแก่จนชำรุดทรุดโทรม	กระท่อมเก่าคร่ำคร่า
เกี่ยวข้อง	ก. ติดต่อกัน, แตะต้อง, ยุ่งเกี่ยว	กฎหมายสำคัญที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมอาหาร	เกี่ยวข้อง	ว. นับเป็นญาติกันทางเขยหรือสะใภ้	เขามีความเกี่ยวข้องกับฉัน

คำคล้ายกัน แต่ "ใช้ต่างกัน"

ออกปาก = ขอ
ความช่วยเหลือ
เอ่ยปาก = ชม

รื้อฟื้น = ใช้กับความหลัง
รื้อถอน = ใช้กับสิ่งปลูกสร้าง

จักรพรรดิ = ใช้กับคน
จักรวรรดิ = ดินแดน

อดทน = เน้นที่ร่างกาย
อดกลั้น = ใช้กับอารมณ์

สงบ = ใช้กับจิตใจ
สงบเงียบ = ใช้กับสถานที่

ถนอม = ใช้กับสิ่งของ
ทะนุถนอม = ใช้กับคน

เปลี่ยนภาษาพูดให้เป็นภาษาเขียน

ภาษาพูด	ภาษาเขียน	ภาษาพูด	ภาษาเขียน
เมื่อไหร่	เมื่อไร	ห้องแอร์	ห้องปรับอากาศ
เท่าไหร่	เท่าไร	รถแอร์	รถปรับอากาศ
รี	หรือ	รถเมล์	รถประจำทาง
ไข่ม้อย	ไข่มุข	รถเครื่อง	รถจักรยานยนต์
ยังไง	อย่างไร	งานบวช	งานอุปสมบท
ยังไง	อย่างนี้	งานแต่ง	งานมงคลสมรส
อย่างนั้น	อย่างนั้น	เผาศพ	ฌาปนกิจ
แค่นี้	เท่านั้น	บอกให้รู้	แจ้งให้ทราบ
อยาก	ประสงค์	ฉี่	ปัสสาวะ
ชักบาท	ลักบาท	อ้วก	อาเจียน
เค้า	เขา	ทีวี	โทรทัศน์
อ่อยจ้ง	อ่อยมาก	ชื้อเกียด	เกียดคร้าน
อาทิตย์หน้า	สัปดาห์หน้า	โรงพัก	สถานีตำรวจ
แปดโมงเช้า	แปดนาฬิกา	เมืองนอก	ต่างประเทศ
กิน	รับประทาน	แป็บเดียว	สักครู่
ลูก	บุตร	หน้อยเดียว	เล็กน้อย
เมีย	ภรรยา	เยอะแยะ	จำนวนมาก
ผัว	สามี	ออกลูก	คลอดบุตร
เมียน้อย	อนุภรรยา	โซเฟอร์	พนักงานขับรถ

ตัวอย่างการเปลี่ยนคำที่เป็นภาษาพูด ให้เป็นภาษาเขียน

เพชรเกษมภาษาไทย

ภาษาพูด

๑. วิไลพร **เค้า** จะไปเที่ยวเกาะสมุย
๒. เธอจะไปเที่ยวภูเก็ตจริง ๆ **รี**
๓. ฉันไม่มีเงินในกระเป๋า **ซัก** บาท
๔. เรื่องนี้เธอรู้แล้วใช่ **มั๊ย**
๕. วันนี้มีผู้มาชมการแสดง **เยอะแยะ**
๖. ฉันชอบ **หนัง** เรื่องพระนเรศวรมาก

ภาษาเขียน

๑. วิไลพร **เขา** จะไปเที่ยวเกาะสมุย
๒. เธอจะไปเที่ยวภูเก็ตจริง ๆ **หรือ**
๓. ฉันไม่มีเงินในกระเป๋า **สัก** บาท
๔. เรื่องนี้เธอรู้แล้วใช่ **ไหม**
๕. วันนี้มีผู้มาชมการแสดง **จำนวนมาก**
๖. ฉันชอบ **ภาพยนตร์** เรื่องพระนเรศวรมาก

ภาษาไทย

๗. พรุ่งนี้พบกันที่โรงเรียนเวลาแปดโมงเช้า
๘. ปากกาตำนี้ราคาเท่าไร
๙. รู้ยังงี้แล้วเธอยังจะทำอีกหรือ
๑๐. บ้านของท่านกำนันหลังเบ้อเริ่มเต็ม
๑๑. เธอทำยังไงคุณปู่จึงรักเธอมาก
๑๒. เธอไม่ควรทำอย่างงั้นอีกต่อไป
๑๓. เด็กวัยรุ่นขับรถเครื่องเร็วมาก
๑๔. สมชายใช้รถถีบมาโรงเรียน
๑๕. เราไม่ควรดูทีวีตอนกลางวัน
๑๖. ฉันชอบเรียนในห้องแอร์เพราะเย็นดี

ภาษาไทย

- พรุ่งนี้พบกันที่โรงเรียนเวลาแปดนาฬิกา
- ปากกาตำนี้ราคาเท่าไร
- รู้อย่างนี้แล้วเธอยังจะทำอีกหรือ
- บ้านของท่านกำนันหลังใหญ่มาก
- เธอทำอย่างไรคุณปู่จึงรักเธอมาก
- เธอไม่ควรทำอย่างนั้นอีกต่อไป
- เด็กวัยรุ่นขับรถจักรยานยนต์เร็วมาก
- สมชายใช้รถจักรยานสองล้อมาโรงเรียน
- เราไม่ควรดูโทรทัศน์ตอนกลางวัน
- ฉันชอบเรียนในห้องปรับอากาศเพราะเย็นดี

ภาษาไทย

๑๗. ระวัง**แบงก์**ปลอม
๑๘. ห้องประชุมติด**แอร์**เย็นฉ่ำ
๑๙. คุณลุงมี**ลูก**หลายคน
๒๐. นักเรียนควรเป็นคนขยันไม่**ขี้เกียจ**
๒๑. **กิน**อาหารควรเคี้ยวให้ละเอียด
๒๒. ตำรวจให้ไปเสียค่าปรับที่**โรงพัก**
๒๓. คุณยาย**อ้วก**ในรถโดยสารประจำทาง
๒๔. ฉันอยากเป็น**นักบาส**ของโรงเรียน
๒๕. กลางคืนคุณลุงขึ้นมา**ฉี่**ครั้ง
๒๖. **อาทิตย์**หน้าให้ทำงานมาส่งครู

ภาษาไทย

- ระวัง**ธนบัตร**ปลอม
- ห้องประชุมติด**เครื่องปรับอากาศ**เย็นฉ่ำ
- คุณลุงมี**บุตร**หลายคน
- นักเรียนควรเป็นคนขยันไม่**เกียจคร้าน**
- รับประทาน**อาหารควรเคี้ยวให้ละเอียด
- ตำรวจให้ไปเสียค่าปรับที่**สถานีตำรวจ**
- คุณยาย**อาเจียน**ในรถโดยสารประจำทาง
- ฉันอยากเป็น**นักบาสเกตบอล**ของโรงเรียน
- กลางคืนคุณลุงขึ้นมา**ถ่ายปัสสาวะ**ครั้ง
- สัปดาห์**หน้าให้ทำงานมาส่งครู

ภาษาไทย

๒๗. เรื่องนี้**เกม**ไปนานแล้ว

๒๘. ของ**อยู่**นอนไม่เห็นหรือ

๒๙. เธอ**จับ**ได้**เบอร์**อะไร

๓๐. ฉันชอบดู**กีฬา**ลูกหนัง

๓๑. เรื่องนี้เป็นเรื่อง**จับ**จ่ายสำหรับฉัน

๓๒. พ่อเดินออกกำลังกายวันละ **๕ กิโลเมตร**

๓๓. ชายคนนี้เป็นคน**ขี้**ติด

๓๔. วันนี้คุณแม่แต่งตัว**จำ**จริง ๆ

๓๕. **ไซเฟอร์**คนนี้**ขับ**รถดีมาก

๓๖. อย่าลืมจอดที่**ปั้**มด้วย

ภาษาไทย

เรื่องนี้**จับ**ไปนานแล้ว

ของ**อยู่**นอนไม่เห็นหรือ

เธอ**จับ**ได้**หมายเลข**ลำดับอะไร

ฉันชอบดู**กีฬา**ฟุตบอล

เรื่องนี้เป็นเรื่อง**เล็ก**น้อยสำหรับฉัน

ก็เดินออกกำลังกายวันละ **๕ กิโลเมตร**

ชายคนนี้เป็นคน**ตระ**หนี่

วันนี้คุณแม่แต่งตัว**ทันสมัย**จริง ๆ

พนักงานขับรถคนนี้**ขับ**รถดีมาก

อย่าลืมจอดที่**สถานี**บริการ**น้ำมัน**เชื้อเพลิงด้วย

ภาษาไทย

๓๗. ฉันอยากจะ**เจอ**หน้าเธอมาก
๓๘. โปรดรอผม**แป๊บ**เดียวนะครับ
๓๙. **เดี๋ยวนี้**เด็กไทยทันสมัยมาก
๔๐. เขากำลังจะไปศึกษาต่อที่**เมืองนอก**
๔๑. ผมขอจบเพียง**แค่นี้**ครับ
๔๒. เจ้าหน้าที่ทำงาน**อึดอาด**มาก
๔๓. **พอ**ฉันพบหน้าเธอฉันก็**รัก**
๔๔. ครูสอนเกินเวลาไป**หน่อยเดียว**เท่านั้น
๔๕. ข้อสอบชุดนี้**กล้วย**มาก
๔๖. เขามาตั้งแต่**ไก่โหว่**
๔๗. อาหารมื้อนี้**อร่อยจัง**

ภาษาไทย

- ฉันอยากจะ**พบ**หน้าเธอมาก
- โปรดรอผม**สักครู่**นะครับ
- ปัจจุบันนี้**เด็กไทยทันสมัยมาก
- เขากำลังจะไปศึกษาต่อที่**ต่างประเทศ**
- ผมขอจบเพียง**เท่านั้น**ครับ
- เจ้าหน้าที่ทำงาน**ขามาก**มาก
- เมื่อ**ฉันพบหน้าเธอฉันก็**รัก**
- ครูสอนเกินเวลาไป**เล็กน้อย**เท่านั้น
- ข้อสอบชุดนี้**ง่าย**มาก
- เขามาตั้งแต่**เข้าตรู่**
- อาหารมื้อนี้**อร่อยมาก**

สวัสดี

